

Иван Вазов

Хубавица

Ей нет соперниц, нет подруг.

Пушкин

За таз тайна хубавица
рекох да попея,
нимфа ли е ил девица,
да реша не смея.

Тя е красна, тя заслужи
света да я знае,
от вси моми, от вси ружи
по-прелестна тя е.

Кой я срещне, шъпне тамо:
хубава си, момне;
кой я види веднъж само,
винаги я помни.

Нейний поглед пуца пламен
и гори сърцето,
скромността ѝ греј като камен
безцен на лицето.

Всите сърца тя вълнува
и добри, и груби,
никой ней се не люблюва:
трябва да я люби.

Като роза е засмяна
през майска вечеря.
Има снага кат Диана,
гърди кат Венера.

Вий напрасно ще се майте,
русенски девици,
за кого са да узнайте
моите песници.

Не търсете; таз напета
не е между вази,

в ваший бал и соарета
нивга тя не влази.

В други места глухи, скрити
тя цъфти нечута,
като люляка в скалите,
що пътник не бута.

Аз я видях, кат се скитах
там край бреговете,
тя коя бе, не попитах
и вий не търсете.

Доста е да знайм, че тя е
българка и красна
и сега за таз мома е
мойта песен ясна.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8412>]